

СТРАДАНИЕТО НА СВЕТИИТЕ!

Дейвид Уилкерсън
26 Септември 1994

Имам вярващ приятел, който преживя невероятно страдание – физическо, духовно и емоционално. То ми изглеждаше по-тежко, отколкото човек може да понесе. Понякога бе толкова силно, че се чудех как може да продължава да живее, без да се срина под цялото това бреме.

Наскоро, по време на още по-силни страдания, приятелят ми дойде при мен за молитва. Аз му казах: „Просто не мога да разбера. Казваш ми, че страдаш заради Христос, че Бог върши нещо добро в цялото това нещо. Но виж болката на лицето си! Знам, че плачеш с часове, понякога дори нощем. Изглеждаш по-подтиснат и по-измъчен от всеки човек. Как може Бог да е замесен в тази работа? Изглежда ми твърде жестоко!”

Само преди няколко седмици приятелят ми се обади в офиса, плачейки съкрушен: „Не издържам повече, чувствам как смъртта ме е обградила отвсякъде! На края на силите си съм. Би било чудесно, ако Бог ме прибере у дома. Не, никога не бих се самоубил, но смъртта ми изглежда много приемлива в този момент. Моля те, Дейвид, имаш ли слово на утеха за мен?”

Бях притеснен. Така че, отново попитах: „Какво се опитва да каже Бог с всичко това? Никога не съм виждал някой да страда като теб!”

Приятелят ми замълча, след което ми каза да прочета II Коринтяни 1 глава. „Мисля, че Бог ще ти обясни какво се случва с живота ми” – каза той.

Същата вечер у дома Духът ми проговори докато четях този стих: „...бяхме изключително притеснени, свръх силите си, така че дори се отчаяхме за живота си” (2 Коринтяни 1:8).

Павел казваше в този пасаж: „Минавам през нещо, което въобще не разбирам. Притеснен съм свръх силите си, повече е отколкото мога да понеса, а не знам защо. Толкова съм съкрушен, че бих предпочел да умра!”

Павел беше най-праведния Господен слуга, който някога е ходил по земята. Той не искаше нищо друго от живота, освен „да познава Христос, при това разпнат.” Беше му поверено служението на Евангелието и той го разпространи из целия свят. Но и Павел понесе страдание – толкова съкрушително и мощно, че беше напълно изгубен и не виждаше изход. Беше толкова объркан, че си помисли, че смъртта е пред вратата. Дори каза, че е бил готов да легне и да умре!

Не знаем всички причини за страданието на Павел, но би могло да е сбор от няколко неща: Може да са го били в Ефес, а при възникналия бунт хората да са се опитали да го убият.

Беше изобличил силно църквата в Коринт и не знаеше дали още го приемаха там. Някои хора го обвиниха, че е неуравновесен, че не знае какво иска (на два пъти Павел им обеща да ги посети, но Бог промени плановете му). Беше обвинен, че е нечестен, че е присвоил парите от даренията.

Обвиниха го също така, че е слаб говорител, не силно препоръчан от братството си. Те казаха: „Проповядването ти е тежко! Думите ти нямат мъдростта на този свят.” Павел призна: „Аз не проповядвам с мъдростта на този свят. Проповядвам с помазанието и силата на Святия Дух!” Но те не искаха това, искаха приятен за слушане оратор.

Най-накрая, те дори поставиха под въпрос психиката му. Казаха, че има болен ум!

Колкото повече Павел обичаше онези, които го отхвърляха, толкова по-малко го обичаха те. Възлюбени, това е истинска болка – да си отхвърлен от тялото на Христос, от същите тези, на които си помогнал, и за които си направил толкова много! Как ти се струва това да е отношението на братята и сестрите ти в Христос към теб?

Всички тези неща вероятно доведоха Павел до отчаяние от живота.

Речника на Павел включваше много думи за страданието!

Вижте списъка на страданията на Павел в живота му: „Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени. Всякога носим на тялото си убиваното на [Господа] Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса....” (2 Коринтяни 4:8-10).

„Пет пъти юдеите ми удариха по четиридесет удара без един; три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабкрушение, една нощ и един ден съм бил по морските дълбочини. Много пъти съм бил и в пътешествия; в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебратя; в труд и мъка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и в голота; и, освен другите неща, които не споменавам, има и това, което тежи върху мене всеки ден, грижата за всичките църкви” (11:24-28).

Животът на Павел беше изпълнен със страдания!

Питам те – каква е основната причина за проблемите и страданията ти? Може това да е сбор от няколко неща, като при Павел:

Телесно страдание ли е?

Павел носеше белезите на физическото страдание в тялото си.

Преследва ли те някой?

Вероятно пратеник на Сатана е бил изпратен да ти нанесе удар.

Отхвърлен ли си?

Обърнали ли са се срещу теб мъжът ти, жената, детето или някой близък приятел?

Минаваш ли през огнени изпитания?

Бориш ли се с упорито изкушение, което не желае да си тръгне? Имаш ли семейни проблеми? Изправен ли си пред плашещи финансови затруднения?

Може да страдаш от всички тези неща! И това е комбинация, която носи депресия и объркване.

Преди нямах търпение към християни, които в страданието си ми казваха: „Просто искам да умра! Не мога да живея така, твърде тежко е за мен.” Това винаги ме притесняваше. Казвах им: „Не говори така! Това е позор за Господ. Къде ти е вярата? Бог не те е изоставил!”

Укорявах тези страдащи хора, докато не започнах да чувам Еремия и Давид! И двамата бяха стигнали до същия отчаян извод – искаха да умрат! Давид каза: „Само да имах криле като гълъб, бих отлетял в някоя пустиня и избегнал бурята и изпитанието!”

Библията потвърждава, че Божиите деца ще имат много страдания. Някои от тях може да са толкова силни и жестоки, че да те докарат до състояние да се „отчаеш от живота”. Но, повече от сигурно е, възлюбени, че Бог има цел, позволявайки да страдаш!

В момента може да си свят, благочестив, да си по-близо до Исус от когато и да било, а в същото време да страдаш както никога досега! Павел каза, че Бог има три цели във всяко твое страдание. Позволете ми да ги споделя с вас:

1. Една от основните цели при всяко страдание на светиите е да бъдем в състояние да утешаваме останалите страдащи!

Павел каза: „(Господ) ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тия, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога” (2 Коринтяни 1:4).

Едно от най-необходимите служения в църквата на Исус Христос днес е утехата – да утешиш хората по време на проблемите и страданията им. Много вярващи просто не знаят към кого да се обърнат, когато ги боли.

Нямаме нужда от повече християнски психолози, които с библейски изрази прикриват психологическите методи, които използват. Те приемат езика на Библията, но всъщност са психиатри. Няма значение колко добре обучени „експерти” са или колко състрадателни са – човешките съвети не могат да облекчат измъчената душа!

Когато наистина ме боли, когато дълбоко страдам, не ми се чете някоя книга, която ми казва как с десет стъпки да постигна победа. Не искам да ходя при някой голям евангелизатор, който да ме „повали“. Нищо от това не е отговорът, защото няма да достигне до корена на страданията ми!

Не, когато страдам, искам да говоря с някой обикновен, неизвестен светия, който е страдал силно, но е излязъл от страданието славещ Бог, утешен и пълен с вяра!

Искам да говоря с някого, който е бил изпитан в страданията, някой, който знае какво е самота, тъга, скръб, отхвърляне, сърдечна болка. Искам да говоря с някого, който е бил на път да се откаже, но е повярвал на Бог и е излязъл от изпитанието радостен, вярващ, по-силен от всякога. Този човек е истинския експерт!

Страдащите хора са онези, които получават Господната утеха. Те познават съчувствието на Исус, защото гласът Му им говори истинска утеха в часовете на тъмнина. Тези страдалци стават богати на духовни ресурси. Те развиват увереност, родена във време на скръб и изпитания. Но най-хубавото е, че Бог ги прави да могат да въздействат върху другите – нещо, което не биха могли да имат по никой друг начин!

Мисля си за Кори Тен Бум и какво чудесно преживяване беше за хилядите хора да седят и да я слушат как говори за Исус. Много пастори и лидери от всички краища на страната биваха утешени и окуражени от тази някога непозната жена, защото страданието ѝ беше произвело богатство от познание за Господ. Тя притежаваше богатство от утеха от Светия Дух и го използваше, за да въздейства на хората за Исус!

Павел беше в състояние да се радва във всичките си скърби, защото знаеше, че страданието му е от полза за другите. Той разглеждаше страданията си като школа, през която преминава. Той можеше да каже: „Бог има цел с това, защото ме обучава! Ще има хора, които ще се нуждаят от опита ми. Ще се нуждаят от утехата, която съм получил по време на страданията си!“

Нищо чудно, че Павел говореше за небесния си Отец като за: „...Отец на милостите и Бог на всяка утеха“ (2 Коринтяни 1:3). В страданията си той се беше научил как да извлече утехата от Господ!

Когато страдаш в тялото си, ти ставаш много търпелив с онези, които страдат!

Страданието те кара да спреш да съдиш хората! Когато започнеш да страдаш, но силно обичаш Бог и знаеш, че не криеш никакъв грях в себе си, вече не можеш повече да погледнеш страданието на някой друг и да кажеш: „Чудя се какво ли крие? Защо е наказван?“

Преди години дъщеря ми Деби посещаваше онова, което наричаха църква на „вяра“. Те поучаваха евангелието на здравето и просперитета, в което нямаше място за страдание. В много такива църкви, ако страдаш, считат, че или имаш скрит грях в живота си, или че ти липсва определено качество или количество вяра.

Когато Деби заболя от рак на дебелото черво, започнаха да ѝ се присмиват и я обвиниха, че няма достатъчно вяра. В крайна сметка тя трябваше да напусне църквата. Това беше жестоко, ужасно! Бях толкова ядосан, че ми се искаше да запала тази църква!

Не след дълго тази църква затвори врати. Защо? Много хора от събранието започнаха да страдат и не можеха да си го обяснят. Най-накрая се обезкуражиха и предадоха! Някои от членовете на църквата по-късно се извиниха на Деби и в крайна сметка започнаха да ѝ съчувстват. Те разбраха, че ако се разболяват или им се случва някаква неприятност у дома, това не е поради скрит грях или липса на вяра.

Много преди този случай аз бях научил, че страданието може да те направи много по-толерантен към изпитанията на другите. Когато бях млад пастор, скъп мой приятел изгуби сина си и двамата си внука в самолетна катастрофа. Спомням си, че си мислех: „Какво ли е направил, за да позволи Бог да му се случи такава трагедия?“

Таях тези мисли в продължение на година, докато дома ни не беше ударен от поредния рак! Тогава не се запитах: „Господи, защо направи това?“, защото знаех, че сърцата ни бяха изправни пред Господ. И не съдех себе си, както съдех приятеля си. Скоро след това му написах съчувствено писмо, което се основаваше на опита ми.

Хора, които са преживели страдания, които са преминали през тях и са доказали, че Бог е верен, стават силни, улегнали и търпеливи. Те имат нежността на Христос. Обичам да съм сред такива хора! Те така окуражават духа ми!

Възлюбени, това е Божията цел за вас в страданията ви!

Ако вярваш на Христос по време на изпитанието си, ще преминеш през него и ще бъдеш от голяма полза за другите! Ще видиш това да се отразява на работата ти, в семейството ти, в църквата – хората ще са привлечени от теб, защото ще знаят през какво си преминал и как си спечелил победата, и си бил утешен само от Божията сила!

Но има много християни, които не желаят да страдат. Те живеят сигурен, защитен живот и в крайна сметка стават инертни, егоцентрични и плитки. Страданието работи само за онези, които копнеят за него, които разбират, че са на училище.

Има и много вярващи, които страдат, но не научават нищо от това. В резултат на което не опознават Бог като свой Утешител. Ако ги чуеш как говорят, ще си помислиш, че Бог е безмилостен, злобен и не Го е грижа за тях. „Защо аз?“ – питат те. Съмняват се в Божията любов и започват да се отвръщат от Него. Те се оплакват, стенат и мърморят, а радостта им посърва. Скоро се огорчават и закоравяват, и в крайна сметка се връщат към греха.

Имам един приятел пастор, който преди имаше много успешно служение със страдащи хора. Но днес е дълбоко в греха - наркоман е. Жена му го остави и той живее с една наркоманка. Когато го попита какво се е случило, той започва да обвинява другите за това, че са го предали – жена му го оставила, Бог не отговарял на молитвите му, други служители го разочаровали. Той казва: „Наистина опитах, но просто не можах да се справя – имаше твърде голямо напрежение и прекалено много лицемери, лъжци, фарисеи. Погрешно ме осъдиха и не можах да го понеса. Вече не мога да вярвам на хората!”

Когато говориш с него се чудиш дали някога въобще е познавал Исус. Толкова много се е закоравил и продължава да се закоравява с всяка изминала година. Все още страда колкото и преди, но страданието само е втвърдило сърцето му!

Апостол Павел, дори и в най-тежките си страдания, благославяше Господното име. Той знаеше, че Отец е пълен с милост, и че е Източникът на всяка утеха. Той не се усъмни в Бог, нито се огорчи, а Го хвалеше по време на страданията си! Най-добрите учители в църквата не са онези на амвона. По-скоро те седят точно до теб – хора, които са страдали, но все още се покланят на Бог. Езикът, който са научили по време на страданията си е хваление!

2. Друга причина за страданието на светиите е никога да не вярваме в себе си, а само в Бог!

Павел писа: „...за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите” (2 Коринтяни 1:9). Смисълът е следния: „Бог ме докара до края на човешките ми сили, пред прага на смъртта. Това място беше толкова безнадеждно, че само Бога на възкресителната сила можеше да ме избави!”

Колко чудесно място е това – края на силите ти! Винаги съм казвал, че когато удариш дъното се сблъскаш с Бог! Но ако слушаш повечето християни по време на страданията им, ще чуеш: „Ще оцелея някак си.” „Просто живея ден за ден.” „Опитвам се да не позволя на обстоятелствата да ме повалят.” „Ще оцелея, винаги оцелявам.”

Не! Може да бъде по-лошо, отколкото някога си си представял! Бог понякога те завежда до края на силите ти, в дълбоко страдание, така че да изгубиш доверие в собствените си възможности да се избавиш! Още от деца ни хранят с идеята, че можем да се справим сами: „Изправи се като мъж!” „Мъжете не плачат!” Имаме хиляди книги за това как да се справим с проблемите, самотата, скръбта, изкушението. Но всичко е съсредоточено около плътта ни, около способността ни да се измъкнем от страданията си!

Възлюбени, колко пъти сте се опитвали да се справите с проблемите си? Колко често сте били обсипвани с изкушения, които са по-силни от вас? Те ви побеждаваха всеки път, а вие казвахте: „О, Господи, знаеш, че Те обичам с цялото си сърце. Но съм изкушаван много силно! Мразя го, презирам го. Господи, просто не разбирам.”

Моля да ме разберете правилно: аз вярвам, че Бог иска ние да се бием в добрата битка на вярата. Но Господ има начин да ни позволи да бъдем „изпитани прекомерно” – да страдаме толкова силно, че всяка помощ да бъде напразна! Нищо от онова, което опитваш, не помага.

Внезапно си хвърлен в изпитание, което заличава доверието в теб самия. Нямах надежда, освен ако не се откажеш от всяка човешка надежда! Принуден си да вярваш на Бог и виждаш, че единствения изход е да вярваш!

Павел ни казва кратко и ясно: „Бях приел смъртна присъда в себе си. Бях изпитан извън силите си, нямах никаква надежда. Всичко това стана, за да спра да се доверявам на себе си! Трябваше да се обърна към Бог и да вярвам, че само Той може да ме избави от страданията ми!”

Павел не проповядваше никаква теория, нито аз го правя! Бил съм там, където е бил той – в страдания, от които не можех да избягам, по човешки казано – невъзможна ситуация. Знаем какво е да нямаш надежда и да не можеш да разбереш защо си изпитван. Бил съм на място, на което нямаше към кого да се обърна за разбиране, нищо не можеше да ме избави.

През годините имах финансово бреме, което се изчисляваше в милиони. Знаем какво е жена ти да е застрашена от смърт заради рак, едната ти дъщеря да е застрашена от смърт заради рак, а другата ти също да е болна от рак! По времето, когато Гуен и Бони се бореха със смъртта, аз написах книга за предстоящия съд и получих буквално стотици писма, в които бях наречен „лъжепророк”!

По време на всичко това се обърнах към Господ и казах: „Господи, всичко, което исках, е да Ти служа с цялото си сърце.” Как ми отговори Той? На всичкото отгоре ми даде и физическо страдание!

Вярвайте ми, тогава започваш сериозно да се самоанализираш: „Господи, къде сгрехих? Защо ми позволяваш да премина през всичко това?”

Накрая спираш да се опитваш да спасиш себе си! Спираш да се самообвиняваш, спираш да се опитваш да разбереш, да вършиш нещата със собствените си сили. Вместо това се обръщаш към Господ и викаш: „О, Отче, не мога повече! Всичките ми борби ме доведоха до никъде. Но аз знам, че имаш всичката сила, от която се нуждая! Ти възкреси мъртвите, можеш да избавиш и мен. Отсега нататък ще Ти вярвам!”

Библията казва: „Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава” (1 Петрово 4:12-13).

Исус също беше изкушаван от дявола, което беше причина за големи страдания! Както и Господаря ни, ние ще се сблъскаме с много изкушения, някои от тях огнени и жестоки. Но, възлюбени, във всичките си изпитания научих безценен урок: кой е изходния път!

„Никакво изкушение не ви е постигнало, освен това, което е човешко; но Бог е верен, който няма да допусне да бъдете изкушени повече, отколкото ви е силата, но заедно с изкушението ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите” (1 Коринтяни 10:13).

Какъв е изходния път? Трябва да стигнеш до края на собствените си сили и напълно да се обърнеш към Бог! Да кажеш като Павел: „Повече не вярвам в себе си!”

Изходът е прост – детска вяра в Бог. Това означава да се предадеш и да кажеш: „Господи, оставям всичко на Теб. Няма да се опитвам да си го обясня!” Това означава да Му вярваш напълно, че ще те изведе от всички изпитания и ще сложи край на страданията ти в Неговото време и по Неговия начин!

3. Най-накрая, Бог иска след като ни е избавил от страданията, ние никога повече да не се съмняваме в силата Му да ни избави от всяко сегашно или бъдещо изпитание!

„Който ни избави от толкова близка смърт и още избавя и на когото се надяваме, че пак ще ни избавя” (2 Коринтяни 1:10).

Павел говори за освободителната сила на Бог – в минало, настояще и бъдеще! Той казва: „Бог ни е избавял преди, избавя ни сега, ще ни избави и във всяко бъдещо изпитание и проблем. Не трябва да се страхуваме от нищо, което се изправя на пътя ни, защото знаем, че Бог ще ни избави!

Но, както и децата на Израел, ние забравяме отминалите Господни избавления. А как само ги избави Бог!

„Разцепи канари в пустинята и ги напои изобилно като от големи бездни. Извади и потоци от канарата и направи да потекат води като реки. Но те продължиха да съгрешават против Него, противяха се на Всевишния в пустинята. Испитаха Бога в сърцето си, като поискаха храна според прищявката си. И говориха против Бога, казаха: Може ли Бог да приготви трапеза в пустинята? Ето, Той удари канарата и избликнаха води, и потекоха потоци. Дали ще може да даде и хляб? Ще може ли да приготви месо за Своя народ?” (Псалм 78:15-20)

Възлюбени, точно това се случва и с нас! Ние казваме: „Разбира се, че бях притеснен и Бог ме избави. Но това е различно. Как може Той да ме избави сега?”

Бог иска да изградиш вярата си върху всичките Му минали избавления!

Той иска да дойдеш на онова място във вярата си, където да Му вярваш във всяка криза, всяко изкушение и да знаеш, че може да се изправиш пред бъдещето без страх! Иска да си в състояние да кажеш: „Моят Бог ме избави преди! Той ме избавя и в момента от настоящите ми проблеми. И ще продължава да ме избавя докато не се върне за мен, без значение какво трябва да понеса!”

Цар Йосафат излезе от голямо изпитание, като изцяло се довери на Бог. Обединените армии на Моав и Амон воюваха срещу него: „Тогавя Йосафат се уплаши и се предаде да търси ГОСПОДА, и прогласи пост по целия Юда. И Юда се събра, за да търсят помощ от ГОСПОДА” (2 Летописи 20:3-4).

Тези армии изобразяват силата на Сатана, която се надига срещу Божиите светии! А къде потърси помощ Йосафат?

„Йосафат... се предаде да търси ГОСПОДА.... да търсят помощ от ГОСПОДА...”

Той отиде при Господ в молитва! Точно там започва и нашето освобождение – на колене!

Чуйте молитвата на Йосафат: „...ГОСПОДИ, Боже на бащите ни, не си ли Ти Бог на небето и владетел над всичките царства на народите? В Твоята ръка е сила и мощ и никой не може да устои против Теб” (стих 6).

Той казваше: „Господи, Ти не си ли все още Бог? Кой е в състояние да се изправи срещу теб? Някой демон, някое изкушение? Ти имаш цялата сила и мощ, от която се нуждаем!”

„... в нас няма сила пред това голямо множество, което идва против нас. И ние не знаем какво да правим, а към Теб са обърнати очите ни” (стих 12).

Врагът прииждаше като потоп. Страданието и проблемите бяха навсякъде. А Йосафат казваше: „Не знаем какво да правим, не можем да се сравняваме с тях!”

Тогава Божия Дух слезе върху пророк Язиил и той каза: „...Не се бойте и не се плашете от това голямо множество, защото боят не е ваш, а Божи... Няма вие да се биете в този бой. Пристъпете, застанете и вижте избавлението, което ГОСПОД ще извърши за вас, Юда и Ерусалим! Не се бойте и не се плашете! Утре излезте срещу тях и ГОСПОД ще бъде с вас” (стихове 15-17).

В този момент цели армии от демонични изкушения и съблазни идват срещу теб, а ти нямаш сила и мощ да се биеш. Не можеш да се сравняваш с дявола и не знаеш как да се справиш.

Скъпи светии, направете това, което направи Йосафат: насочете погледа си към Господ! Обърнете се към Него и кажете: „Господи, очите ми са насочени към Теб!” Битката не е твоя. Трябва да се откажеш от нея!

Трябва да призовеш Бог и да Му вярваш. Обърни се към Него сега и ще видиш, че Той е верен и ще те избави.

Каквато и да е битката ти – Негова е! Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1994 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Suffering of Saints!](#) / [Страданието на светиите!](#)